

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/771/2015
Identifikačné číslo spisu:	1111218018
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1111218018.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky JUDr. P. X., bývajúcej v U., J. ul. XX, proti odporkyni Sociálnej poisťovni, so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta 8 a 10, o určenie neplatnosti výpovede a náhradu mzdy, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8 C 88/2011, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. júna 2015 sp. zn. 2 Co 811/2014, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a .
Odporkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 3. júna 2014 č. k. 8 C 88/2011-136 žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou z 28. februára 2011 zamietol a odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že navrhovateľke bola daná výpoveď z pracovného pomeru 28. februára 2011 podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti, pretože sa na základe rozhodnutia generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne, ústredia, zo dňa 11. februára 2011 (č. l. 26 - 29 spisu), v súlade s Organizačným poriadkom Sociálnej poisťovne účinným od 1. marca 2011 sa zrušili niektoré organizačné útvary a zriadili sa nové organizačné útvary za účelom racionalizácie činností a pracovných postupov. V dôsledku uvedenej organizačnej zmeny sa zrušil odbor právnej služby, oddelenie právne a oddelenie regresných náhrad a zriadilo sa oddelenie právne za súčasného zníženia počtu zamestnancov z 11 na 8, na základe čoho sa navrhovateľka ako zamestnankyňa odporkyne spolu s ďalšími zamestnancami stala nadbytočnou. V súlade s § 63 ods. 2 Zákonníka práce odporkyňa prerokovala s navrhovateľkou všetky skutočnosti týkajúce sa iných možných pracovných miest, vrátane mzdového zaradenia jednotlivých ponúkaných pozícií, ako aj informácie nad rámec tzv. ponukovej povinnosti zamestnávateľa a navrhovateľka bola upozornená, že ide o pracovné miesta na dobu určitú, a to počas trvania materskej dovolenky a rodičovskej dovolenky zamestnankyň s predpokladom ich trvania v rozsahu 10 mesiacov až tri roky. Súd prvého stupňa mal za to, že ponúkané miesto referenta exekučných dávok na odbore dôchodkových dávok v sekcii dôchodkového poistenia bolo v danom čase miestom voľným a pre navrhovateľku vhodným, keď navrhovateľka mala dostatočnú možnosť sa k tejto ponuke vyjadriť, dokonca v lehote stanovenej ňou samou, čo však neurobila, preto je možné s poukazom na výklad inštitútu ponukovej povinnosti a absenciu právnych účinkov nevyjadrenia sa

zamestnanca v určenej lehote v Zákonníku práce s nemožnosťou dať zamestnancovi výpoveď, považovať jej nevyjadrenie (ani odmietnutie, ani neprijatie) ako za nesúhlasný prejav vôle navrhovateľky. Zo skutkových zistení súdu ďalej vyplynulo, že na základe žiadosti odporkyne (č. l. 33 spisu) dňa 25. februára 2011 zástupca zamestnancov (výbor Základnej organizácie odborového zväzu pracovníkov peňažníctva a poisťovníctva odporkyne) prerokoval návrh na skončenie pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu nadbytočnosti podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce so zamestnancami odporkyne vrátane navrhovateľky (č. l. 36 spisu) podľa § 74 Zákonníka práce. Súd prvého stupňa mal za to, že výpoveď daná odporkyňou navrhovateľke podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti s poukazom na vyššie uvedenú organizačnú zmenu, bola podpísaná oprávnenou osobou, a to JUDr. H. T., riaditeľom ľudských zdrojov, ktorý bol v rozsahu § 9 ods. 1 veta druhá Zákonníka práce s účinnosťou od 10. decembra 2010 oprávnený robiť právne úkony za odporkyňu, pričom predmetná výpoveď bola navrhovateľke doručená 28. februára 2011. Súd prvého stupňa považoval námietky navrhovateľky k neplatnosti výpovede zo dňa 28. februára 2011 ako nedôvodné a uzavrel, že jej návrh, ktorým sa domáhala určenia, že pracovný pomer trvá a uloženia povinnosti odporkyni zaplatiť jej náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru, ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., keď v danej veci mala plný úspech odporkyňa, ktorá uviedla, že si trovy konania neuplatňuje, lebo jej žiadne nevznikli, preto súd prvého stupňa odporkyni náhradu trov konania nepriznal.

Na odvolanie navrhovateľky Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 18. júna 2015 sp. zn. 2 Co 811/2014 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj podrobne a presvedčivo stotožnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.), s ktorými dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Tiež zdôraznil, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplývajúce skutkové zistenia úplne a presne, zrozumiteľne a určite v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom a v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu správne právne posúdený. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a s § 151 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého odvolací súd nepriznal v odvolacom konaní úspešnej odporkyni náhradu trov odvolacieho konania, pretože nepodala návrh na ich priznanie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie navrhovateľka (ďalej aj „dovolatel'ka“). Navrhla, aby dovolací súd rozsudky súdov nižšieho stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby súd zaviazal odporkyňu nahradiť navrhovateľke trovy dovolacieho konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 175 eur. Dovolanie podala z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. Navrhovateľka mala za to, že jej bola rozsudkom odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa odňatá možnosť konať pred súdom. Za vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. navrhovateľka považovala nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvého stupňa. Namietala porušenie ustanovení o dokazovaní, keď súd nezisťoval skutočností rozhodujúce pre posúdenie veci a nevykonával ňou navrhnuté dôkazy. Tvrdila, že súdy nižšieho stupňa vo svojich rozsudkoch posúdili prejednávajúcu vec nesprávne, pretože nesprávne právne posúdili neplatnosť výpovede, ktorým sa skončil jej pracovný pomer s odporkyňou. Poukázala na nejasné definovanie pracovných miest, ktoré mali byť organizačnou zmenou dotknuté, absenciu výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, riadne nesplnenie ponukovej povinnosti zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Ďalej dôvodila, že chýbal jej jasný prejav vôle neochoty prejsť na ponúkané pracovné miesto, nesplnenie hmotnoprávnej podmienky prerokovania výpovede so zástupcami zamestnancov, ako aj nepodpísania výpovede oprávnenou osobou. Navrhovateľka tvrdila, že rozhodnutia súdu prvého aj druhého stupňa sú nepreskúmateľné a arbitrárne.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhovateľky navrhla dovolanie navrhovateľky ako

neprípustné odmietnuť, resp. pre prípad jeho pripustenia zamietnuť ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), s právnickým vzdelaním najskôr aj zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), s ktorým neskôr ukončila právne zastupovanie, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), skúmal najprv to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľka obsahovo vymedzila (§ 242 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O. s. p. ak nejde o vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd tu nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 vetá druhá O. s. p.).

Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním navrhovateľky nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie navrhovateľky nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. (procesne) prípustné.

Dovolanie navrhovateľky by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej

istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Ine vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a prípadne nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných väd v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľka existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolateľka prípustnosť dovolania odvodzovala z § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., pretože mala za to, že postupom ako prvostupňového, tak aj odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu, došlo v jej prípade k odňatiu možnosti konať pred súdom z titulu nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu pre jeho nie dostatočné odôvodnenie (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Tiež namietala nevykonanie ňou navrhnutých dôkazov, nesprávne vyhodnotenie dôkazov a nesúhlasila s právnym posúdením veci okresným a krajským súdom.

Pokiaľ navrhovateľka namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na stanovisko Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Vzhľadom na obsah spisu a dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nejde o výnimočnosť, aby písomné vyhotovenie napadnutého rozhodnutia

neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, ktorá skutočnosť by zakladala prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Dovoláním napadnuté rozhodnutie spĺňa zákonom požadované náležitosti (§ 219 ods. 1 a 2 O. s. p. vo väzbe na § 157 ods. 1 a 2 O. s. p.), keď treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd potvrdí rozhodnutie súdu prvého stupňa pre jeho vecnú správnosť vo výroku (§ 219 ods. 1 O. s. p.), čo znamená správne zistenie skutkového stavu, správnu aplikáciu príslušnej hmotnoprávnej normy na zistený skutkový stav súdom prvého stupňa a súčasne aj vydanie rozhodnutia súdom prvého stupňa v súlade s ustanoveniami procesného práva, potom ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia môže (ale nemusí) sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolacím napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosť napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O. s. p.). uvedená právna úprava teda dovoľuje odvolaciemu súdu pri odôvodňovaní svojho potvrdzujúceho rozhodnutia, ak sú súčasne splnené dve podmienky - ak je výrok vecne správny a v celom rozsahu sa stotožňuje aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, že nemusí opakovať podstatnú časť z odôvodnenia súdu prvého stupňa, ale stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na správnosť skutkových zistení a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa. Napokon treba dodať, že za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľky.

Pokiaľ dovolateľka v dovolaní namietala nesprávnosť postupu súdov v súvislosti s nevykonaním ňou navrhnutého dokazovania, treba uviesť, že dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok (len) neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné podľa § 237 písm. f/ O. s. p. (viď R 125/1999). V prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že dovolateľka tiež namietala, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. V zmysle § 132 O. s. p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011, pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné - viď § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.

K tzv. inej (v § 237 ods. 1 O. s. p. neuvedenej) vade konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dovolací súd uvádza, že pokiaľ k vade tejto povahy

došlo (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohla založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde ani o znak alebo atribút rozsudku uvedeného v ustanovení § 238 O. s. p., proti ktorému je dovolanie prípustné, ani o procesnú vadu konania v zmysle § 237 O. s. p. Iná vada konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), je síce relevantný dovolací dôvod, úspešne ho ale možno uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní. Takáto vada sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) prípustnosť dovolania nezakladá.

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania navrhovateľky nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. ani z § 237 ods. 1 O. s. p. Dovolanie preto ako neprípustné odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľkou uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok